

MENSENHANDELAREN

VERHALEN EN VONNISSEN

ANKE VAN DIJKE - ELLEN DE RUITER - LINDA TERPSTRA

INHOUD

Hoofdstuk 1 De mens achter het delict	7
Hoofdstuk 2 Wat u moet weten over de interviews	10
MENSENHANDEL	13
Hoofdstuk 3 Wat is mensenhandel?	14
Hoofdstuk 4 Het fenomeen in feiten en cijfers	17
HET VERHAAL EN HET VONNIS	19
Jamie S.: ‘Ik wilde op mijn vader lijken’	21
Vonnis Jamie S.	29
Luigino D.: ‘Ik ben boos op alles en iedereen’	35
Vonnis Luigino D.	37
Mano M.: ‘Ik hoop dat ze beseft wat ze mij heeft aangedaan’	41
Vonnis Mano M.	48
Rosa V.: ‘Zo triest: eerst mijn moeder en nu ik’	53
Ali S.: ‘De Marokkaan en het meisje, het perfecte plaatje voor een loverboyverhaal’	61
Vonnis Ali S.	68
Erdem B.: ‘Mijn kinderen lijden nog iedere dag onder de situatie’	73
Vonnis Erdem B.	77
Dick O.: ‘Ik had medelijden met Sannie’	83
Vonnis Dick O.	90
Khristina P.: ‘Mijn ouders denken dat ik als kindermisje werk’	97
Vonnis Khristina P.	102
Steffen van O.: ‘Ik wil dat mijn moeder trots op me is’	109
Vonnis Steffen van O.	115

Ramon N.: ‘Mensenhandel levert veel stress op’	121
Vonnis Ramon N.	125
Gabriella E.: ‘We waren niet rijk, maar wel gelukkig’	131
Vonnis Gabriella E.	134
Tom van L.: ‘Dat ik zelf vroeger ben misbruikt, verklaart een hoop’	139
Vonnis Tom van L.	145
Cetim Y.: ‘Ik ben opgegroeid in een donkere wereld’	153
Ricardo J.: ‘De criminelen op straat hebben mij opgevoed’	159
Vonnis Ricardo J.	166
DESKUNDIGEN AAN HET WOORD	169
Hoofdstuk 5 Waar gaat het fout?	173
Hoofdstuk 6 Van drop tot overval	185
Hoofdstuk 7 De mensenhandelaren	190
Hoofdstuk 8 Behandeling	198
Hoofdstuk 9 Mensenhandel op de hoek van de straat	207
SLOTBESCHOUWING	213
Hoofdstuk 10 Slotbeschouwing	214
BIJLAGEN	217
Bijlage 1 Overzicht tenlasteleggingen en vonnissen	218
Bijlage 2 Centrum Kinderhandel Mensenhandel	225
Bijlage 3 Fier	226
Bronnen	229

HET VERHAAL EN HET VONNIS

Naam:	Jamie S.
Leeftijd:	26
Sekse:	man
Nationaliteit:	Nederlandse
Nationaliteit ouders:	Belgische (moeder), Surinaamse (vader)
Relatie:	getrouwd
Kinderen:	2
Afgeronde opleiding:	geen
Religie:	onbekend
Eis:	6 jaar onvoorwaardelijke gevangenisstraf en tbs met dwangverpleging
Straf:	4 jaar onvoorwaardelijke gevangenisstraf en tbs met dwangverpleging
Veroordeeld voor:	ontucht met minderjarigen, verkrachting en mishandeling
Te betalen schadevergoeding:	€ 3250,-
Overig:	Jamie S. trouwde tijdens zijn verblijf in de tbs-kliniek met een medewerkster van de kliniek

'IK WILDE OP MIJN VADER LIJKEN'

'Ik wilde vroeger altijd op mijn vader lijken. Hoe wreed hij ook kon zijn, hoe bang ik ook voor hem was; hij was mijn grote voorbeeld. Hij was de man waarnaar ik opkeek, een pooier met veel geld en altijd vrouwen om zich heen. Momenteel zit hij in Suriname een levenslange gevangenisstraf uit voor een zesvoudige moord. Zelf ben ik acht jaar geleden veroordeeld tot vier jaar cel en tbs met dwangverpleging. Voor ontucht, verkrachting en mishandeling.

Mijn moeder was dertien toen ze mijn vader leerde kennen, hij was vijftwintig. Ze had weinig te vertellen, niets in te brengen en dat is altijd zo gebleven. Mijn vader vond dat zijn vrouw en kinderen maar naar hem te luisteren hadden, tegenspraak duldde hij niet. Op zijn manier had hij veel invloed op ons gezin, hij was gewelddadig, mishandelde ons. En hij was pooier. Ik herinner me dat er veel vrouwen bij ons in huis waren. Mijn moeder wist wat mijn vader deed, ze wist ook dat hij nog een andere vrouw had. Ze accepteerde het. Zelf hoefde ze niet voor hem te werken. Mijn vader zei altijd: "Ik verdien hier het geld." De vele vrouwen die bij ons over de vloer kwamen, werkten wel voor hem. Ik weet nog dat mijn vader het tegen me zei – ik was een jaar of vier, vijf: "Dat zijn hoeren, die werken voor mij." Poppen noemde hij ze. Voor mij was het de normaalste zaak van de wereld wat mijn vader deed, ik was niet anders gewend, wist niet beter.

Vlucht

Mijn vader was extreem gewelddadig. Hij mishandelde mij en mijn moeder stelselmatig. Met stokken, riemen, sleutelbossen. Hij sloot me zelfs op in de bench, liet me letterlijk om eten blaffen. Ik mocht geen 'mama' zeggen tegen mijn moeder, maar moest haar bij haar voornaam noemen. Anders zouden we teveel een band krijgen en dat wilde hij niet. Hij kon er ook niet tegen als mijn moeder in mijn bijzijn moest huilen. Als ik zelf moest huilen, dreigde hij: "Ik sla je net zo hard totdat je stopt met huilen." Op een gegeven moment stop je dan met huilen. De littekens zitten nog op mijn rug, blijvende littekens. Maar die vind ik nog niet eens zo erg. Veel erger vind ik dat ik er niet voor

mijn moeder kon zijn. Dat ik haar niet kon verdedigen. Daar heb ik erg mee geworsteld toen ik ouder werd.

Mijn moeder kon niet langer, ze wilde bij mijn vader weg en was van plan mij mee te nemen. Mijn vader hield haar tegen, bedreigde haar met een pistool en probeerde mij te vermoorden. “Als ik het kind niet krijg, krijgt niemand het,” zei hij, en hij gooide me van drie hoog van het balkon. Zo simpel was het voor hem: het kind dood en klaar. Maar ik bleef leven, het is hem niet gelukt. Dat vind ik nog het mooiste van alles. Hij kreeg me niet klein. Toen niet, nooit niet.

Ondanks de dreigementen vluchtte mijn moeder, samen met mij. Ik was toen vier. We reisden van hot naar her. Dan weer sliepen we daar, dan weer daar. Meestal in opvangcentra voor dak- en thuislozen. Nooit naar blijf-van-mijn-lijfhuizen, want mijn vader zei altijd: “Als je weggaat, zoek ik je daar.” En dus gingen we daar niet naartoe.

Mijn vader heeft me nog eens teruggehaald, hij dreigde me mee te nemen naar Suriname. Toen de familie van mijn moeder daar achter kwam, zijn ze me komen halen. Met wapens en nog meer gekkigheid. Ik weet het nog goed: ik liep met de tweede vrouw van mijn vader over straat, zag mijn oom uit de auto springen... Hij trok me aan de armen, sleurde me mee de auto in. Wat heb ik gehuild, ik zou net naar een optreden gaan van Bassie en Adriaan, ik zou ze in levende lijve ontmoeten. En nu ging dat allemaal niet door. Ik weet nog dat ik daar heel erg om moest huilen.

Mijn vader deed aangifte tegen mijn moeder. Aangifte van incest. Onterecht. Toch moest ik bij haar weg. Jeugdzorg plaatste mij uit huis, in een internaat. Ik was toen bijna vijf. Alleen in de weekenden en in de vakanties mocht ik naar mijn moeder. Pas toen ik een jaar of vijftien was, mocht ik weer helemaal terug naar haar.

‘Mijn vader leerde me over geld, over vrouwen.
En ik zag al die spullen, de wapens’

Ketting

Ik wist dat hij een bloedzuiger was, maar mijn vader is de man naar wie ik altijd opkeek. Hij was groot, breed, sterk. Ik wilde zijn als hij. Het begon al toen ik heel klein was. Mijn vader had een dikke gouden ketting. Dat wilde ik ook. Al toen ik vier jaar was, wilde ik niet op de foto zonder ketting. Er móést een ketting bij, anders kwam er geen foto. Mijn vader leerde me over geld, over vrouwen. En ik zag al die spullen,

de wapens. Hoe ouder ik werd hoe meer dat begon te spelen in mijn hoofd. Ik wilde niet leren, ik wilde geld. En sieraden. Een opleiding heb ik nooit afgemaakt, het interesseerde me niet. Een normale baan heb ik nooit gehad. Ik kon het geld veel gemakkelijker verdienen. Met meisjes.

Het begon al op het internaat. Ik zette meisjes onder druk om met jongens naar bed te gaan. In ruil kreeg ik dan een PlayStation of andere spullen, geld. Kleine dingen allemaal, onschuldig in mijn ogen. Gemakkelijk verdiend, dacht ik. Lekker.

Begeleiding of niet, het was allemaal mogelijk in het internaat. De kamers zijn open, je loopt met elkaar naar buiten, je gaat samen naar het centrum en noem maar op. Allemaal heel gemakkelijk. Ik was een weglopertje. Dan ging ik naar de stad en sprak ik mannen aan: "Zoek je een lekker kutje?" Mannen van dertig, veertig, vijftig. Er waren genoeg die ja zeiden. Dan ging ik terug naar het internaat, kreeg een dagje straf en nam de dag erop een meisje uit het internaat mee naar de afgesproken plek. Ik gaf haar mee aan zo'n man en klaar was het. De meisjes waren zo kwetsbaar, ik hoefde maar een beetje te pushen en ze mooie dingen te beloven en ze deden wat ik wilde. Vaak hadden ze al heel wat meegemaakt, waren vroeger al seksueel misbruikt waardoor ze wisten hoe het ging. Ik wist het, ik zocht ze er speciaal op uit.

Als ik tegen een van die meiden zei "Ik heb een miljoen op de bank" en ze geloofde me, dan wist ik genoeg. Dan dacht ik: oké, jij bent er zo eentje. Of ik ging een psychologisch spelletje spelen. "Volgens mij ben jij een meisje dat veel heeft meegemaakt in haar leven," zei ik dan. En ja hoor, dan klaptten ze open, hoe terughoudend ze in eerste instantie ook waren. Oké, bang, bingo! Dan gaf ik haar wat liefde. Kat in het bakkie, dacht ik dan, jij gaat met mij weglopen vanavond. Ondertussen stonden die mannen al te wachten.

"Je betaalt haar achteraf en brengt haar hier weer," zei ik tegen zo'n man. Soms ging ik mee om te controleren; als het geen standaard leuke huisvader was. Ik wilde het niet op mijn geweten hebben dat ze die meiden iets ergs zouden aandoen. Ik heb het wel eens meegemaakt: had ik een meisje weggebracht, kwam ze helemaal toegetakeld weer terug. Dan dacht ik: fuck aan jou kan ik geen geld meer verdienen met zo'n kapotgeslagen gezicht. Maar ik dacht ook: ik had je niet aan die man mee moeten geven.

Via het internaat en via Hyves leerde ik veel meisjes kennen. Ook had ik jongens voor me werken die wat voorwerk deden. Speurden ze de social media af om te kijken of er nog meisjes waren die zich hoerig kleedden en die berichten bij hun profiel hadden staan in de trant van: “Van mijn vader krijg ik geen mobiel, wat een klootzak.” Dat soort meiden moet je hebben.

Ik ging relaties met ze aan, noemde ze schatje en poppie. En dan begon ik over schulden, rekeningen die ik moest betalen aan vrienden. Ik vroeg dan of ze met die vriend naar bed wilden, zodat ik mijn rekeningen kon afbetalen. “Dan kunnen we samen iets opbouwen,” beloofde ik ze. Vaak was het eerst tien keer nee. Maar ik bleef rustig op ze inpraten. Ik wist dat die meiden alleen waren, dat ze niemand anders hadden en dat het goed ging komen. Op een gegeven moment deden ze het. En als ze daar dan met iemand in de woonkamer lagen, stonden er al drie nieuwe mannen in de gang te wachten. Het meisje was dan al zo ver, dat maakte dan ook niet meer uit. Als iemand mijn dochter de prostitutie in zou brengen? Ik wist dat die vraag zou komen. Ik zou die persoon vermoorden. Gegarandeerd.

Raam en escort

Ik heb twee meiden gehad die achter een raam stonden, de rest liet ik werken in hotels en appartementen. Raamexploitanten kunnen moeilijk doen, naar een paspoort of een visum vragen. Bij appartementen en escorts kun je dat omzeilen. Ook in hotels. Ik had veel contacten, nam van tevoren contact op met een pension en vroeg wat er mogelijk was. Zeker als zo'n medewerker zelf ook even mag, is er van alles te regelen. Ik heb ook wel jonge jongens geprostitueerd. Dan bedreigde ik ze: “Ik maak je kind dood” of “Ik snijd je moeder kapot” en liet dan een foto van die moeder zien. Psychopatisch eigenlijk... Of ik liet ze vreemdgaan en chanteerde ze dan. Maar mannen in de prostitutie brengen is moeilijk. Er is veel meer geweld in het spel. Psychisch en fysiek. Klanten regelen is daarentegen heel gemakkelijk. Via internet zijn de netwerken makkelijk te vinden. En soms ging ik naar een homotent om te kijken of daar smeerpipen waren waarmee ik in contact kon komen. Achteraf gezien verbaast het me dat er zoveel mannen op mijn vraag gingen. Er waren ook mannen bij die twijfelden, maar al snel overstag gingen.

'De meiden die voor me werkten... ik vond het smerig. Zelf vonden ze het ook smerig wat ze deden'

Cash Money

Cash money, dat was wat ik verdiende. Ik ging ermee pronken. De jongens trokken graag met me op. Wat ik verdiende? Dat zeg ik liever niet. Laat ik zeggen dat ik het financieel goed had. En nee, de meiden die voor me werkten hadden het niet goed. Ik was een monster.

Als je niet normaal kunt denken... geen geweten hebt, geen gevoel, dan kun je zo zijn. Ik kon mijn gevoel uitzetten. Dat had ik al van kleins af aan geleerd. "Ik sla je net zo hard totdat je stopt met huilen." Als je dat elke dag hoort, dan leer je een knopje in je hoofd om te zetten. Ik voelde niets voor de meiden die voor me werkten, behalve al ze iets naars overkwam. Er was een meisje dat niet meer voor me werkte omdat ze gebruikte. Ze stond op een gegeven moment op de Keileweg en overleed aan een overdosis. Dan voel ik me schuldig; bij mij was ze in leven gebleven.

Voor mij was het voor de rest allemaal zakelijk. Ik moest wel staande blijven; ik had een kindermondje te voeden. En een vriendin die aan mijn hoofd zat te zeuren. Maar de meiden die voor me werkten... ik vond het smerig. Zelf vonden ze het ook smerig wat ze deden. Moest ik de hotelkamer uit en dan stonden zij een halfuur te douchen, om de vuiligheid eraf te wassen. Het was smerig, maar het geld was dat niet. Ik zag mezelf als een zakenman. Niet als pooier of loverboy. Een zakenman die zijn business maakte.

Al die verhalen over cadeautjes geven; daar stoor ik me aan. Ze zeiden het ook over mij: "Jij gaf je meiden ook cadeautjes en je was lief." Helemaal niet. Bullshit. Het is het standaard praatje over loverboys. In werkelijkheid is het maatwerk. Je moet doen wat nodig is, wat zo'n meisje nodig heeft. Je leert die meiden kennen en dan weet je: jij hebt geen cadeautjes nodig, maar liefde. Cadeautjes. Kom op. Voor mijn maat koop ik ook wel eens een cadeautje.

Scheuren

Er kwamen scheuren in mijn business toen mijn naam werd genoemd in een andere loverboyzaak, maar ik kende die hele meid niet. Toch was ik op mijn hoede; het is heel vervelend als je naam wordt genoemd, je échte naam en niet je bijnaam. Je bent niet meer veilig. Ik kreeg het benauwd.

En toen waren daar ineens de aangiftes. Eerst van enkele ouders, toen volgde de rest – in totaal vijfendertig stuks. Ja, het ging om vijfendertig meisjes. Ik was negentien toen ik werd gearresteerd, zat een jaar in voorarrest, werd op mijn eenentwintigste veroordeeld. Mijn zaak was uniek. Binnen korte tijd had ik heel veel slachtoffers gemaakt. De meeste jongens hebben één, twee of drie slachtoffers. Ik had er vijfendertig. Bam!

Ik weet nog goed dat ik in de rechtbank zat. Een horrorzitting was het. Ik kwam de zaal binnen, had een bril op, was popie jopie gekleed, zat de hele tribune vol. Camera's en noem maar op. Slachtoffers die achter me zaten. Echt horror voor mij en mijn familie. Ik schaamde me. Daar loop je dan met je grote bek.

Van de vijfendertig aanklachten bleven er vijftien over, en daarvan ben ik er voor zes veroordeeld. De rest werd geseponneerd wegens gebrek aan bewijs. Mijn advocaat had zelf vier dochters. Als ik dat had geweten, had ik hem nooit genomen. Als je zelf dochters hebt, kun je in mijn ogen niet objectief kijken. Je bent vader!

Uit mijn PO [psychologisch onderzoek, red.] konden ze niet zeggen of ik een stoornis had, wel dat er recidivegevaar was. Daarom kreeg ik tbs opgelegd. Vier jaar cel en tbs met dwangverpleging. Ik was de eerste loverboy in Nederland die een dergelijke straf kreeg opgelegd. Ik schok ervan. Tbs is het ergste wat er is. Zoiets krijg je niet zomaar. Je moet een stoornis hebben, maar wat ik had gedaan was zo gewiekst; dat kun je toch niet met een stoornis?

'De dochter van mijn vrouw heeft dezelfde leeftijd als de meisjes die ik in de prostitutie bracht. Heel confronterend'

Tbs

Ja, ik krijg nu behandeling. Maar wel te laat. Veel te laat. Ik had die behandeling al moeten krijgen toen ik uit het internaat werd gezet. Toen ik als vijftienjarige weer bij mijn moeder werd gedropt. Een moeder die ik alleen kende van de weekenden. Ik was agressief, had gedragsproblemen, het gezin ging kapot. Ik was sadistisch, wilde een riem om mee te slaan. Want dat had mijn vader ook altijd bij mij gedaan. "Als je ruzie krijg," zei hij, "dan pak je je riem. Sla altijd met de kant van de gesp." En dat deed ik. De eerste keer dat ik een jongen bijna stikte, was ik zeven jaar. Aan een boom, tijdens een weekendverlof bij mijn moeder. Ik was geen indiaan, ik was de cowboy. Altijd het gevaarlijkst.

Ik wist dat het ooit mis zou gaan en dus schreeuwde ik om hulp, maar kreeg het niet. En nu dus tbs.

Ik zit hier nu vier jaar. De tbs heeft geen verandering in mijn kijk op de zaken gebracht, mijn leeftijd wel. Ik ben ouder geworden en kijk daarom anders tegen de dingen aan. Sinds een jaar ben ik getrouwd, ik heb al vier jaar dezelfde vrouw. Ik heb geen gouden tanden meer in mijn mond, ik ben zeker anders gaan denken. De dochter van mijn vrouw heeft dezelfde leeftijd als de meisjes die ik in de prostitutie bracht. Dat is heel confronterend.

Ze hebben hier een halfjaar zitten soebatten over in welke categorie ik val: zeden of geweld. Het werd zeden. Maar de jongens met wie ik hier zit... onze verhalen komen niet overeen. Zit ik met vijf mannen in een groep, zegt er eentje: "Ik heb een vrouw in de bosjes getrokken." Dan denk ik: wat zeg je nou? Een ander vertelt over wat hij met een klein kind heeft gedaan. Dan denk ik: ik stamp je van die stoel af. Weer een ander zit voor lustmoord. Waar zit ik tussen? Ik voel me echt vernederd.

Gelukkig heb ik heel veel steun aan mijn vrouw. Ik hou heel veel van haar. We zijn er voor elkaar, zij is mijn steun en toeverlaat. Bij haar kan ik zijn wie ik ben, hoef ik geen knopjes om te zetten. Ik kan met haar lachen als ik dat wil, ruziemaken op een fatsoenlijke manier. We zijn nu vier jaar samen, zij heeft drie kinderen en ze is veertig. Ik ben op haar gevallen om wie zij is, als mens. We zijn gelijkwaardig. Zij is sterk, laat zich niet door mij vertellen wat ze moet doen. En dat is goed. Met haar kan ik diepgaande gesprekken voeren. En ik weet nu dat er iemand is die buiten op me wacht.

Toekomst

Hoe mijn leven eruit gaat zien, weet ik niet. De vraag is wanneer ik hier uitkom. Het kan twee jaar duren, maar ook vier jaar. Dat heeft alles met mijn ontwikkeling te maken. Ik laat zien dat ik sociale vaardigheden heb, dat ik ook normaal met dames kan omgaan. Ik ben niet meer dat jongetje op de hoek van de straat. Ik ben nu zevenentwintig, heb een vrouw en ben straks verantwoordelijk voor drie kinderen. Ik kan me niet meer voordoen als die jongen die ik destijds was. Moet me focussen op andere dingen, want ooit sta ik weer buiten.

Ik wil weer gaan werken. En ik wil voorlichting gaan geven, lezingen op scholen. Over wat je als meisje kan overkomen, over hoe een man je

kan inpakken en je kan misbruiken. Ik zou van alles tegen die meiden willen zeggen. Kijk uit. Zorg dat je de echte naam van je vriendje weet, weet waar hij woont, maak kennis met zijn moeder. Daar moet je op letten. En aan de jongens zou ik willen vertellen hoe ze anders met meisjes kunnen omgaan, hoe ze hen respectvol kunnen behandelen. Ik weet zeker dat ik de dingen die ik heb gedaan op een positieve manier kan gebruiken. Dat moet ook wel: ik heb veel verneukt. Ik wil iets rechtbreien van wat ik kapot heb gemaakt.'